

Zondag 3 september 2023

Lezing: Matteüs 17: 14 – 21

Verkondiging

“Met mijn God spring ik over een muur” zei hij.....

Hij was verlamd aan beide benen.

“O God, geef mij meer geloof” verzucht ik op zulke momenten.

Ook Jezus' leerlingen slaken deze verzuchting. Ze hebben het gevoel dat hun geloof te klein is: “Heer, geef ons meer geloof, meer vertrouwen, meer kracht, meer moed”.

Het is de vraag, het gebed, van velen.

Nee, natuurlijk, er zijn veel mensen met een groot geloof, een onwankelbaar vertrouwen die ten allen tijde kunnen zingen dat de Heer hun Herder is maar er zijn ook hele volksstammen die dringend verlegen zitten om meer geloof en vertrouwen.

Hoe groot is ONS geloof?

Is het werkelijk sterk genoeg om bergen te verzetten en ons te dragen door dalen van diepe duisternis?

Geeft God ons zoveel vertrouwen dat we voor de duivel niet bang zijn en niets voor ons onmogelijk is?

In dat laatste zit een gevaarlijke valkuil want je zou kunnen denken dat als iets niet gebeurt, als je bijvoorbeeld niet genezen wordt, het aan jouw te kleine geloof ligt met alle schuldgevoel van dien. Maar zo heeft Jezus het niet bedoeld, al was het alleen maar omdat Hij beeldspraak gebruikt en echt niet van plan is om de Olijfberg te verplaatsen.

Het laat echter vooral zien dat het geloof bergen niet zomaar doet verdwijnen maar wel dat het de Kracht geeft om ze te kunnen verzetten.

Nee daar heb je geen supergeloof voor nodig, je hoeft geen Abraham of Jezus te zijn maar geloof als een mosterdzaadje is groot genoeg omdat het in de kiem alles in zich heeft om je te doen groeien tegen de verdrukking in, door het verdriet heen, de zorgen te boven.

Vandaag vieren we dat Xander en Sanne Jalien een nieuwe fase van hun leven ingaan: een nieuwe school, nieuwe vrienden en vriendinnen, nieuwe wegen...

Best spannend, ook voor ouders want ook al wil je hen opvoeden tot zelfstandige volwassenen, loslaten is niet altijd gemakkelijk vooral niet als die kinderen andere wegen kiezen dan jij hoopt. Dat geldt ook voor kerk en geloof.

Het kan pijnlijk zijn als kinderen de kerk, of erger het geloof, los gelaten hebben, soms zozeer zelfs dat een gesprek er over niet meer mogelijk is.

Laatst zei iemand tegen me:

“Ik praat gemakkelijker met God over mijn kinderen dan met mijn kinderen over God”.

Enerzijds is dat een pijnlijke constatering maar toch ook een hoopvolle want doe dat vooral: praat met God over je kinderen in het vertrouwen dat God hen, en trouwens ook ons, wel onze eigen wegen laat gaan maar ons nooit loslaat.

Maar ook, kijk met de ogen van Jezus die zegt: “Wat je aan anderen doet, heb je aan mij gedaan”.

Wat zie je dan bij je kinderen, bij andere mensen?

Leven ze, bewust of onbewust, misschien naar Gods bedoelingen?

Zijn ze groot geworden in liefde?

Ja vooral dat want geloof, hoop en liefde, alle drie zijn belangrijk maar de belangrijkste is de liefde.

En dus: het geloof doet er toe, jazeker, voor mij zijn geloof en kerk onmisbaar maar laat het geloof niet belangrijker zijn dan de liefde en laat het nooit aanleiding zijn tot liefdeloosheid. Daarom kun je soms wel met God over je kinderen spreken maar even niet meer met je kinderen over God, om over de kerk maar helemaal te zwijgen.

Maar hopelijk weten je kinderen, voelen anderen, dat de liefde die je zaait, gegrond is in je geloof; misschien een groot geloof dat je over elke muur doet springen, misschien een piepklein geloof maar onderschat het niet want het kan net als een mosterdzaadje zich nestelen in een muur, daar onzichtbaar groeien, scheuren veroorzaken en elke muur doen afbrokkelen.

Nee...niet zomaar want voordat dit gebeurt ben je misschien al heel wat keren tegen die muur aan gelopen

maar blijf hopen, vertrouwen dat wat in liefde gezaaid is niet verloren gaat maar hoe dan ook, tot wasdom komt.

Daarom: wacht niet op een supergeloof want dat is zonde van je tijd; begin maar gewoon met wat je hebt want in het kleine zitten ongedachte mogelijkheden..

Dat piepkleine geloof, ik gun het iedereen want het kan je, hoe ongelooflijk het misschien ook klinkt, vleugels geven, bergen doen verzetten, over het water doen lopen en in liefde telkens weer doen opstaan.

amen